

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Obo/37/2012
Identifikačné číslo spisu:	7010200032
Dátum vydania rozhodnutia:	31.07.2012
Meno a priezvisko:	JUDr. Beáta Miničová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2012:7010200032.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: C. Q., nar. XX. XX. XXXX, J. zast. JUDr. Jozefom Markom, advokátom, so sídlom Karpatská 18, 811 05 Bratislava, proti žalovanému: Ing. Ján Korčmároš, so sídlom kancelárie Holubyho 14, 040 01 Košice, správca konkurznej podstaty úpadcu EURO INVESTA, a. s., Háľkova 11, 831 03 Bratislava, IČO: 35 759 640, v konaní o vylúčenie nehnuteľností zo súpisu konkurznej podstaty, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo 14. marca 2012, č. k. 1 Cbi 1/2010-69, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo 14. marca 2012, č. k. 1 Cbi 1/2010-69 z r u š u j e a v e c s a v r a c i a Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Krajský súd v Košiciach rozsudkom zo 14. marca 2012, č. k. 1 Cbi 1/2010-69 vylúčil z konkurznej podstaty úpadcu EURO INVESTA, a. s., Háľkova 11, 831 03 Bratislava, IČO: 35 759 640 nehnuteľnosti vedené na LV č. XXXXX, kat. územie V., parcela č. 29/10, byt č. 7 na 4. poschodí v podiele 1/1, ako aj podiel na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu o veľkosti 9005/95417 a žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 968,96 Eur na účet jeho právneho zástupcu.

Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že žalobca žalobou doručenou súdu dňa 18. januára 2010 žiadal, aby súd vylúčil z konkurznej podstaty úpadcu nehnuteľnosti uvedené vo výroku rozsudku, nakoľko je ich vlastníkom z dôvodu, že ako kupujúci uzavrel s I.G. ako predávajúcim dňa 22. januára 2003 k predmetným nehnuteľnostiam zmluvu o prevode vlastníctva bytu. Predávajúci (I.G.) bol ako vlastník oprávnený s nehnuteľnosťami disponovať, žalobca ako kupujúci zaplatil za tento byt cenu v dohodnutej výške, ktorá vychádzala z vypracovaného znaleckého posudku. Na základe návrhu na vklad podaného dňa 23. januára 2003 pod č. V XXX/XX bol povolený vklad a vykonaný zápis vlastníckeho práva žalobcu k predmetným nehnuteľnostiam do katastra nehnuteľností. Týmto nadobudol žalobca predmetné nehnuteľnosti do svojho výlučného vlastníctva.

Vo vyjadrení k žalobe žalovaný uviedol, že nie sú splnené podmienky na vydanie rozsudku, ktorým by

bolo žalobe vyhovie. Má za to, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, ktoré má spočívať v preukázaní existencie oprávnenosti jeho nároku titulom kúpy nehnuteľnosti a nezdokladoval zaplatenie kúpnej ceny.

Z čiastočného výpisu z listu vlastníctva č. XXXXX, Katastrálneho úradu v W., kat. územie V. súd zistil, že vlastníkom predmetných nehnuteľností je žalobca.

Z uznesenia Krajského súdu v Košiciach č. k. 3K 191/02-8 zo dňa 27. januára 2003 vyplýva, že na majetok dlžníka EURO INVESTA, a. s., Pražská 2, Košice, IČO: 35 759 640, bol vyhlásený konkurz a do funkcie správcu konkurznej podstaty bol ustanovený JUDr. Ján Kizivat, advokát, Kpt. Nálepku 8, Michalovce. Uznesením č. k. 3K 191/02-428 zo dňa 7. apríla 2008 konkurzný súd ustanovil do funkcie správcu konkurznej podstaty Ing. Jána Korčmároša, Trieda SNP 55, Košice.

Súd zhodnotil výsledky tohto vykonaného dokazovania, citoval ustanovenie § 19 ods. 1 a 2 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní (právna úprava účinná v rozhodnom čase) a uviedol, že v konaní nebolo sporné, že na majetok dlžníka bol vyhlásený konkurz a nebola sporná ani skutočnosť, že správcou konkurznej podstaty bola predmetná nehnuteľnosť zapísaná do súpisu konkurznej podstaty. Žalobca preukázal, že je v evidencii nehnuteľností vedený ako vlastník nehnuteľností, ktorá skutočnosť vyplýva z výpisu listu vlastníctva č. 10120, kat. územie Komárno. Žalobca preukázal spôsob nadobudnutia svojho vlastníckeho práva, a to kúpou od bývalého vlastníka a preukázal aj to, že vlastnícke právo nadobudol ešte pred tým, ako bol vyhlásený konkurz na majetok úpadcu EURO INVESTA, a. s. Aj účinky prevodu vlastníckeho práva na žalobcu povolením vkladu zápisu vlastníckeho práva žalobcu k predmetným nehnuteľnostiam do katastra nehnuteľností nastali pred vyhlásením konkurzu. Je potrebné zdôrazniť, že tvrdenie žalovaného o skutočnosti, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, je len vo všeobecnej rovine bez konkrétneho poukázania na to, čo žalobca nepreukázal. Žalobca neuviedol žiadny právny dôvod pre zápis nehnuteľností do súpisu konkurznej podstaty.

Ďalej poukázal na to, že v sporovom konaní, účelom ktorého je poskytnutie ochrany pri konflikte dvoch protichodných (spravidla hmotných) záujmov, predovšetkým povinnosť tvrdenia, ktorá je v súlade so zásadou prejednávajúcou a jej podstata spočíva v tom, že procesná povinnosť tvrdiť skutočnosti, ktoré majú význam pre rozhodnutie vo veci samej, ako aj povinnosť navrhovať dôkazy na preukázanie týchto tvrdení, je záležitosťou účastníkov konania. Splnenie dôkaznej povinnosti ešte neznamená unesenie dôkazného bremena, pretože ak účastník, ktorý si splnil povinnosť tvrdenia i povinnosť dôkaznú, navrhnutými i vykonanými dôkazmi nepreukázal nepochybne skutočnosti ním tvrdené, znáša procesnú zodpovednosť za nedokázanie tvrdených skutočností (t. j. neunesenie tzv. dôkazného bremena). Procesný neúspech v spore potom postihuje v sporovom konaní toho, kto neunesol dôkazné bremeno (neoznačil potrebné dôkazy), alebo uvedenými dôkazmi nebolo jeho tvrdenie preukázané. Dôkazné bremeno postihuje v zásade vždy toho, kto niečo tvrdí.

V prejednávanej veci žalovaný žiadnym spôsobom nepreukázal, že predmetné nehnuteľnosti boli do súpisu konkurznej podstaty zahrnuté oprávnene.

Pre úplnosť prvostupňový súd uviedol, že vec prejednal a rozhodol bez účasti žalovaného, a to napriek skutočnosti, že žalovaný svoju neúčasť ospravedlnil a žiadal pojednávanie odročiť.

Súd jeho žiadosť o odročenie pojednávania neakceptoval a uviedol, že vo veci bolo vytýčené pojednávanie na 14. decembra 2011. Z neúčasti na pojednávaní sa žalovaný ospravedlnil a žiadal ho odročiť, nakoľko je odo dňa 11. decembra 2011 (správne malo byť uvedené 11. 11. 2011) práceneschopný, čo zdokladoval Potvrdením o dočasnej pracovnej neschopnosti. Z neúčasti na ďalšom pojednávaní (14. marca 2012) sa opätovne ospravedlnil a žiadal ho odročiť z dôvodu „vzniku neodkladných služobných povinností, súvisiacich so zabezpečením majetku úpadcu, nachádzajúceho sa v Komárne dňa 14. marca 2012 s predpokladom účasti a pomoci aj Policajného zboru SR“. Žiadosť o odročenie pojednávania bola súdu elektronickými prostriedkami doručovaná dňa 12. marca 2012 (správne malo byť uvedené 13. marca 2012); reálne do

spisu sa dostala dňa 14. marca 2012 (deň pojednávania); osobne do podateľne konajúceho súdu bola doručená dňa 14. marca 2012 o 11:47 hod. (pojednávanie začalo o 10:30 hod.).

Súd skonštatoval, že žiadosť o odročenie pojednávania nespĺnila náležitosti podľa § 119 ods. 2 O. s. p.. Ak by tomu aj tak bolo, súd by žiadosti nevyhovel, nakoľko dôvod, udávaný žalovaným, rozhodne nemožno zhodnotiť ako „vážny“, teda taký, pre ktorý by súd žiadosť akceptoval (mimo to bola len vo všeobecnej rovine tvrdenia, bez preukázania).

Ďalej v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalovaný má právo byť prítomný na pojednávaní, avšak tomu právu zodpovedá aj právo žalobcu na prejednanie veci bez zbytočných prietahov, a to aj vrátane prietahov, spôsobených stratou v opačnom procesnom postavení; navyše žalobca jednoznačne preukázal dôvodnosť žaloby predloženými dôkazmi a súd mohol rozhodnúť aj bez účasti žalovaného, vychádzajúc z dokladov, predložených žalobcom.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. tak, že ich priznal úspešnému žalobcovi. Výška trov bola priznaná podľa § 11 ods. 1, § 14, § 15, § 16, § 17, § 18 vyhlášky č. 655/2004 Z. z..

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na nové konanie a rozhodnutie.

Žalovaný odvolanie odôvodnil tým, že konajúci súd rozhodol predčasne bez jeho účasti na pojednávaní, odňal mu ako správcovi konkurznej podstaty právo konať pred súdom a brániť tak práva veriteľov úpadcu. Zároveň žalovaný poukázal na to, že súd neúplne zistil skutkový stav veci, pretože v danom konaní doteraz zistený skutkový stav veci neobstoí a sú tu ďalšie skutočnosti, ktoré ako správca zabezpečuje a ktoré ešte nemohol v tomto konaní predložiť. Rozhodnutie súdu teda podľa žalovaného vychádzalo z neúplne zisteného skutkového stavu.

Poukázal na to, že do konkurznej podstaty predchádzajúci správca zahrnul nehnuteľnosti uvedené v Dodatku č. 1 súpisu podstaty zo dňa 13. mája 2004, a to z dôvodu, že uvedené nehnuteľnosti boli z majetku úpadcu do majetku tretích osôb prevedené v rozpore so záujmami úpadcu, na základe právneho úkonu, ktorý je podľa žalovaného pravdepodobne neplatným právnym úkonom s cieľom získania prospechu pre tretie osoby, ktoré boli blízkymi osobami, majetkovo alebo personálne prepojenými osobami člena predstavenstva Ing. Petra Takácsa.

Správca konkurznej podstaty uviedol, že práve tento odvolaný člen predstavenstva, po svojom odvolaní na valnom zhromaždení spoločnosti, konanom dňa 6. novembra 2002, cca v rozmedzí dvoch týždňov po konaní tohto valného zhromaždenia v mene spoločnosti EURO-INVESTA, a. s. (terajšieho úpadcu) odpredal spoločnosti patriace nehnuteľnosti osobám jemu blízkym. Kúpne ceny však nikdy neboli uhradené spoločnosti (terajšiemu úpadcovi) a ani v jeho účtovníctve sa žiadne doklady o úhrade kúpnej ceny nenachádzajú.

Podľa žalovaného išlo o úmysel podvodným spôsobom získať finančnú výhodu pre iné osoby, resp. pre bývalého člena predstavenstva Ing. Petra Takácsa, čo vyplýva aj zo skutočnosti, že väčšina bytov bola v krátkej lehote prevedená na ďalšie osoby (ako aj v tomto prípade). Tieto prevody, ako aj iné právne úkony, vykonané odvolaným členom predstavenstva, boli a sú predmetom viacerých trestných stíhaní, ktoré k dnešnému dňu ešte ukončené nie sú.

O odročenie pojednávania správca konkurznej podstaty požiadal z dôvodu, že za účelom zabezpečenia majetku úpadcu, nachádzajúceho sa v Komárne, musel neodkladne vycestovať a pri tejto príležitosti mal v úmysle aj komunikovať s orgánmi činnými v trestnom konaní za účelom získania ďalších informácií, resp. listinných dôkazov na podporu vyššie uvedených tvrdení.

K odvolaniu sa vyjadril žalobca podaním z 21. mája 2012. Navrhol, aby odvolací súd odvolanie odmietol,

resp. napádané rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil a priznal žalobcovi aj náhradu trov odvolacieho konania.

Žalobca vo vyjadrení uviedol, že rozhodnutie súdu prvého stupňa považuje za vecne správne, založené na spoľahlivo zistenom skutkovom stave a jeho správnom právnom posúdení. Súd prvého stupňa podľa žalobcu správne postupoval v konaní tak, aby na jednej strane nedochádzalo k porušovaniu práv a právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb, a zároveň aby sa práva nezneužívali na úkor týchto osôb.

Žalovaný v podanom odvolaní opakoval tvrdenia prezentované pred súdom prvého stupňa, s ktorými sa súd prvého stupňa vo svojom rozhodnutí podľa názoru žalobcu správne vysporiadal. Odvolanie žalovaného a jeho celkové konanie pred súdom prvého stupňa zhodnotil žalobca ako účelové.

Žalobca poukázal na skutočnosť, že odvolanie žalovaného nemá náležitosti odvolania podľa § 205 ods. 1 a 2 O. s. p. V odvolaní žalovaného nie je uvedený rozsah, v akom žalovaný napáda rozsudok súdu prvého stupňa. S poukazom na ustanovenie § 218 ods. 1 písm. d/ O. s. p. sa žalobca domnieva, že sú dané dôvody na odmietnutie odvolania.

Ak by však podľa žalovaného odvolací súd dospel k inému záveru, teda že odvolanie má všetky náležitosti, predpokladané O. s. p., je podľa jeho názoru potrebné napádané rozhodnutie ako vecne správne potvrdiť. Žalobcu k tomu záveru viedli nižšie uvedené skutočnosti.

Žalobca poukázal na správanie a postup žalovaného v konaní pred súdom prvého stupňa. Žalovaný spôsobil predlžovanie súdneho sporu a neumožňoval súdu prvého stupňa pojednávať v tejto veci a vo veci meritórne rozhodnúť. Podľa názoru žalobcu, žalovaný v konaní vykonával úkony, ktoré možno považovať za zneužívanie jeho práv na úkor žalobcu. Ďalej uviedol, že v konaní pred súdom prvého stupňa žalovaný opakovane ospravedlňoval jeho neprítomnosť na vopred dlhodobo naplánovaných pojednávaniach. Podľa vedomostí žalobcu žalovaný ospravedlňoval svoju neprítomnosť krátko pred termínom pojednávania, žalobca sa o neprítomnosti žalovaného na pojednávaní dozvedel až tesne pred pojednávaním, resp. až počas cesty na súd, teda v čase, keď bol žalobca a jeho právny zástupca pripravený sa dostaviť na nariadené pojednávanie a za týmto účelom vykonal aj potrebné úkony. Z dôvodu na strane žalovaného sa pojednávanie dňa 14. decembra 2011 ani neuskutočnilo.

Podľa názoru žalobcu súd prvého stupňa správne, podrobne a presvedčivo odôvodnil, prečo pojednával dňa 14. marca 2012 v neprítomnosti žalovaného.

Žalovaným uvádzaný dôvod neprítomnosti nemožno podľa žalobcu považovať za dôležitý dôvod tak, ako ho predpokladá ustanovenie § 119 ods. 1 O. s. p. Nešlo pritom o dôvod, ktorý by žalovanému nebol vopred známy, ktorý by nezniesol odklad, alebo ktorý by mu znemožňoval jeho účasť na vopred dlhodobo nariadenom pojednávaní. Žalobca nemá vedomosť o tom, že by žalovaný v dostatočnom časovom predstihu informoval súd o jeho nemožnosti dostaviť sa na pojednávanie.

Žalobca poukázal v tejto súvislosti na rozporuplné vyjadrenia žalovaného v ospravedlnení neúčasti na pojednávaní, stanovenom na deň 14. marca 2012 a v podanom odvolaní. V ospravedlnení udával potrebu zabezpečovať podstatu, v odvolaní spomenul nutnosť zabezpečovať nové dôkazy. Bez ohľadu na tieto skutočnosti údajná cesta do Komárna bola subjektívnym rozhodnutím žalovaného, a bez zásadnej relevancie k predmetu sporu.

Žalobca tiež dal do pozornosti, že nadobudol predmetný byt ešte v roku 2003 - teda aj žalovaným spomínané konania prebiehajú takmer 10 rokov, teda v nich v čase súdneho pojednávania nemohlo dôjsť k zásadnému zvratu, respektíve relevantné dokumenty z týchto konaní mohol žalovaný zabezpečiť v dostatočnom časovom predstihu pred súdnym pojednávaním. Tvrdenie žalovaného v odvolaní o nemožnosti predložiť dôkazy skôr tak nezodpovedá skutočnosti.

Žalobca má za to, že žalovaný nechával žalobcu v domnienke, že sa na nariadené pojednávanie dostaví, žalobca sa na pojednávanie pripravil a následne sa žalovaný krátko pred pojednávaním ospravedlní a očakáva, že sa pojednávania neuskutočnia.

V súvislosti s vyššie uvedenými skutočnosťami žalobca poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. I. ÚS 47/96, v ktorom konštatuje: Len prerokovávaním veci na súdnom alebo inom právnom orgáne ochrany práva sa právna neistota osoby neodstráni. Právnu istotu vytvára až jeho právoplatné rozhodnutie. Preto na realizáciu ústavného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky nestačí iba konanie a prejednávanie veci pred súdom bez meritórneho rozhodnutia.

Žalobca konštatuje, že je v jeho záujme a právnej istoty, aby bolo vo veci rozhodnuté, osobitne, keď zohľadníme kúpu nehnuteľnosti v roku 2003 a podanie návrhu začiatkom roku 2010. Rovnako by malo byť v záujme žalovaného ako správcu konkurznej podstaty skoré ukončenie sporu, v záujme pokročenia v konkurznom konaní a jeho uzatvorenia. Žalovaný neuviedol ani žiaden konkrétny hmotnoprávny dôvod, ktorým by mal poukazovať

na nesprávne právne posúdenie veci súdom prvého stupňa, ani ktoré konkrétne skutkové okolnosti z prípadne doplneného dokazovania by mali zistený skutkový a právny stav vyvrátiť a akým právnym relevantným spôsobom by sa tak malo stať.

Poukazuje na to, že k odvolaniu pripojená zmluva o prevode vlastníctva bytu z 25. novembra 2012, aj napriek výhradám k jej dôkaznej sile, keďže nebola predložená skôr, hoci tak nepochybne bolo možné urobiť, nielenže neprináša žiadne nové skutočnosti, ale dokonca potvrdzuje to, na čo poukazoval žalobca v celom priebehu konania. Je z nej zrejmé, že žalobca kúpil byt od subjektu, ktorému ho predal úpadca - od pána I.G.. Ten ho následne predal žalobcovi.

V čase vyhlásenia konkurzu (27. januára 2003) predmetný byt nepatril do vlastníctva úpadcu, ale jeho vlastníkom bol od 20. decembra 2002 I.G..

Žalovaný tak v priebehu celého konania, ako aj v odvolaní obchádza relevantnú právnu úpravu, a skutočnosť, že predmetný byt nepatril v čase vyhlásenia konkurzu na úpadcu do vlastníctva úpadcu.

Žalobca poukázal, že nie je v tomto spore relevantné zdokladovanie zaplatenia kúpnej ceny žalobcom. Žalobca však túto kúpnu cenu zaplatil osobe oprávnenej - t. j. predchádzajúcemu vlastníkovi predmetnej nehnuteľnosti pánovi I. U.,

od ktorého túto nehnuteľnosť nadobudol. Touto osobou však nebol žalovaný, nakoľko v relevantnom čase žalovaný nebol vlastníkom tejto nehnuteľnosti. V dôsledku tohto nemôže mať žalovaný záujem na dokazovaní zaplatenia kúpnej ceny žalobcom tretej osobe.

Rozpory medzi spoločníkmi úpadcu, ako aj ich vzťahy a vzťahy úpadcu s tretími osobami nemajú nijaký vplyv na existenciu a nadobudnutie vlastníckeho práva k bytu zo strany žalobcu. Žalobca nebol v zmluvnom ani v inom právnom vzťahu s úpadcom ani jeho spoločníkmi.

Žalobca konštatuje, že v prípade akýchkoľvek nárokov voči tretej osobe si ich musí žalovaný uplatňovať voči nej. Nároky voči tretím osobám mohol a mal úpadca, respektíve žalovaný uplatniť iným spôsobom a v samostatnom konaní. Vzhľadom na uvedené nie je žalobcovi zrejmé, ako si žalovaný uplatňuje akýkoľvek nárok k nehnuteľnosti žalobcu len preto, že ju pravdepodobne kedysi vlastnil. Navyše takýto postup žalovaného nepovažuje žalobca za účelový a hospodárny z hľadiska vedenia konkurzu a jeho nákladov a bezdôvodne zasahuje do práv dobromyseľných tretích osôb, akými je aj žalobca.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.) prejednal odvolanie žalovaného podľa § 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia pojednávania v zmysle § 214 ods. 2 O. s. p. a dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné.

Odvolacím dôvodom podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p. je odňatie možnosti účastníkovi konať pred súdom, čím sa rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkom súdneho konania sa táto ochrana dostane v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie zákonných ustanovení procesných predpisov, musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo účastníka na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Preto aj všeobecný súd je povinný vykladať a používať ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (O. s. p.) v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení nemožno obmedziť základné právo na súdnu ochranu bez zákonného podkladu. Všeobecný súd musí súčasne vychádzať z toho, že všeobecné súdy majú poskytovať v občianskom súdnom konaní materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (§ 1 O. s. p.).

Súd v zásade koná v prítomnosti účastníkov konania. Procesný predpis umožňuje súdu konať v ich neprítomnosti, ak sú splnené podmienky uvedené v ustanovení § 101 ods. 2

O. s. p. Podľa tohto ustanovenia, ak sa riadne predvolaný účastník neustanoví na pojednávanie, ani nepožiada z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy. Z uvedeného zákonného znenia vyplýva, že ak účastník požiada z dôležitého dôvodu o odročenie pojednávania, súd nemôže konať v jeho neprítomnosti a pojednávanie musí odročiť.

Súd pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov (§ 119 ods. 1 O. s. p.). Účastník, ktorý navrhuje odročenie pojednávania, musí súdu oznámiť dôvod na odročenie pojednávania bez zbytočného odkladu po tom, čo sa o ňom dozvedel, alebo odkedy sa o ňom mohol dozvedieť, alebo s prihliadnutím na všetky okolnosti ho mohol predpokladať podľa

§ 119 ods. 2 O. s. p., návrh na odročenie pojednávania obsahuje najmä: a) dôvod, pre ktorý sa navrhuje odročenie pojednávania, b) deň, keď sa účastník o dôvode dozvedel, c) ak je to možné, uvedenie elektronickej adresy, telefaxu alebo telefónu, na ktoré súd bezodkladne oznámi, ako návrh posúdil.

V prejednávanej veci bol vytýčený prvý termín pojednávania na deň 14. december 2011, kedy žalovaný ospravedlnil svoju neúčast' na pojednávaní a požiadal o odročenie pojednávania dňa 12. decembra 2011 (ktoré bolo na súd podané osobne) z dôvodu trvajúcej pracovnej neschopnosti, čo aj doložil Potvrdením o dočasnej pracovnej neschopnosti, kde bola uvedená jeho neschopnosť práce od 11. novembra 2011.

V prejednávanej veci bol vytýčený druhý termín pojednávania na deň 14. marec 2012. Žalovaný požiadal o odročenie pojednávania dňa 13. marca 2012, žiadosť bola konajúcemu súdu doručená deň pred začatím pojednávania telefaxom (včas doplnená predložením originálu v zmysle ustanovenia § 42 ods. 1 O. s. p.), žalovaný (správca konkurznej podstaty) uviedol ako dôvod vznik neodkladných a nepredvídaných pracovných povinností súvisiacich so zabezpečením majetku úpadcu nachádzajúceho sa v Komárne dňa 14. marca 2012 s predpokladom účasti a pomoci Policajného zboru SR. Popísanú situáciu považuje odvolací súd za vážny dôvod v zmysle ustanovenia § 119 ods. 1 O. s. p., ktorým ospravedlnil svoju neúčast' na pojednávaní s tým, že súd prvého stupňa mal jeho žiadosti o odročenie pojednávania vyhovieť. Podľa § 119 ods. 2 žalovaný oznámil súdu dôvod na odročenie pojednávania bez zbytočného odkladu, keď sa o dôvode odkladu dozvedel a tým, že žiadosť o odročenie pojednávania bola konajúcemu súdu doručená faxom, súd získal uvedené telefaxové číslo, na ktoré mal súd bezodkladne oznámiť, ako návrh posúdil. Súd prvého stupňa si túto povinnosť nesplnil a pojednávanie neodročil. Žalovaný požiadal o odročenie pojednávania v súlade s ust. § 119 O. s. p. Z priebehu konania je zrejmé, že tvrdenie žalobcu o opakujúcich sa bezdôvodných ospravedlneniach žalovaného nie je pravdivé. Žalovaný sa ospravedlnil na dve pojednávania, v prvom prípade z dôvodu choroby, kedy PN bola vystavená už skoro mesiac pred nariadeným pojednávaním (11. 11. 2011) a v druhom prípade žalovaný odôvodnil náhlosť nemožnosti zúčastniť sa pojednávania. Z uvedeného sa javí, že v týchto prípadoch

nejde o účelové ospravedlnenie sa žalovaného.

Tým, že súd prvého stupňa uskutočnil pojednávanie v neprítomnosti žalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky, odňal žalovanému možnosť konať pred súdom.

So zreteľom na uvedené je zrejmé, že v predmetnom konaní došlo k procesnej vade, zakladajúcej podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p. odvolací dôvod. Táto vada je zároveň tiež dôvodom, pre ktorý musí odvolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou nemôže byť považované za správne.

Vzhľadom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V novom konaní bude povinnosťou súdu vyzvať žalovaného na predloženie dokladu o pracovných povinnostiach súvisiacich so zabezpečením majetku úpadcu nachádzajúceho sa v Komárne s predpokladom účasti a pomoci aj Policajného zboru SR.

V novom konaní rozhodne súd tiež o náhrade trov konania (§ 224 ods. 3 O. s. p.).

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.